

Úmysly mší svatých od 1. do 14. června 2020

P - proboštský kostel Nanebevzetí Panny Marie

K – klášterní kostel sv. Kateřiny

Ranní mše sv.: Ne 9.30 hodin, Po 8.00 hodin

Večerní mše sv.: Út – Pá 18 hodin, So 17 hodin, Ne 18 hodin

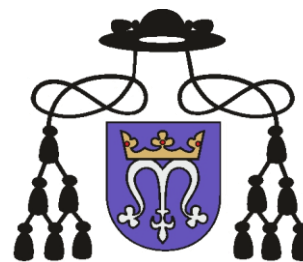
Po 1. 6. 8. 00 P	Za 14 kmotřenců	Po 8. 6. 8.00 P	Za milost a světlo Ducha Svatého pro Michala
Út 2. 6. K	Za † sestřičku Marii Langweilovou	Út 9. 6. K	Za † Miroslava a Vlastu Kloboučnickovy
St 3. 6. P	Za Josefa a Františku Svobodovy a děti	St 10. 6. P	Za † Olgu Teinitzerovou
Čt 4. 6. K	Za Josefa Svobodu a syna	Čt 11. 6. P Slavnost Těla a Krve Páně	Za milost a dary Ducha Svatého pro rodinu Hladkých
Pá 5. 6. P	Za rodiče a jejich nenarozené děti	Pá 12. 6. P	Za živé i † z rodiny Průchovy
So 6. 6. P	Volná intence	So 13.6. P	Za † Stanislava Krejčů, jeho živou i † rodinu, za † rodiče Marii a Ladislava Šterclův a za celou rodinu
Ne 7. 6. Slavnost Nejsvětější Trojice	9.30 P: Za farnosti 18.00 P: Za manžela Vlastimila, Jiřího, rodiče z obou stran a duše v očistci	Ne 14. 6. 11. neděle v mezidobí	9.30 P: Za farnosti 18.00 P: Za † rodiče Měkutovy a sourozence

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost – proboštství Jindřichův Hradec, Kostelní 74/1, 377 01 Jindřichův Hradec ☎ 728 995 603, mail: prokop.ivo@dicb.cz

Redakce: P. Ivo Prokop, paní Eva Hejdová

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení zaslaných příspěvků.

Uzávěrka příštího čísla je ve středu 10. 6. 2020

ACTA PRAEPOSITURAE NOVODOMENSIS

16 / 2020

XXV. ročník

Zpravodaj Římskokatolické farnosti - proboštství v Jindřichově Hradci

31. května 2020

Promluva papeže Františka před polední modlitbou Anděl Páně 27. května 2018.

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Dnes, v neděli po Letnicích, slavíme Nejsvětější Trojici. O této slavnosti rozjímáme a chválíme tajemství Boha Ježíše Krista, jediného ve společenství třech osob: Otce i Syna i Ducha svatého. Se stále novým úžasem slavíme Boha-Lásku, který nám zdarma poskytuje život, o jehož šíření ve světě nás žádá.

Dnešní biblická čtení nám umožňují chápat, že Bůh nechtěl ani tak zjevit to, že On existuje, jako spíše to, že je Bůh-s-námi, nám nablízku, který nás má rád a jde s námi. Zajímá Jej náš osobní příběh a pečuje o každého, počínaje těmi nejmenšími a nejvíce potřebnými. On je »Bohem nahoře na nebi jako dole na zemi« (srov. *Dt 4,39*). My tedy nevěříme v nějakou vzdálenou bytost, v nějakou lhostejnou entitu, nýbrž v Lásku, která stvořila veškerenstvo, zrodila lid, stala se tělem, jež zemřelo a vstalo z mrtvých, a jako Duch svatý všechno proměňuje a přivádí k plnosti.

Svatý Pavel (srov. *Řím 8,14-17*), který tuto proměnu způsobenou Bohem- Láskou zakusil, nám sděluje Jeho přání, abychom Jej nazývali, Otče, ba „tati“ – Bůh je náš tatínek – a to s naprostou důvěrností dítěte, které se svěruje do rukou těch, kteří mu dali život. Duch svatý – připomíná Apoštol – v nás působí, že Ježíš Kristus není redukován na postavu z minulosti, nikoli, nýbrž vnímáme, že je bližním, naším současníkem, a zakoušíme radost, že jsme milovanými Božími dětmi. A nakonec, v evangeliu slibuje vzkříšený Pán, že zůstává s námi navždy (srov. *Mt 28,20*). A právě díky této jeho přítomnosti a moci Jeho Ducha můžeme klidně uskutečňovat poslání, které nám svěruje. Jaké poslání? Zvěstovat a dosvědčovat všem Jeho evangelium a tak šířit společenství s Ním i radost, která odtud plyne. Bůh jde s námi, naplňuje nás radostí a radost je tak trochu první křesťanský jazyk.

Slavnost Nejsvětější Trojice nám tedy umožňuje rozjímat o tajemství Boha, který nepřetržitě tvoří, vykupuje a posvěcuje, vždycky s láskou a z lásky, a každému stvoření, které jej přijímá, umožňuje vyzařovat paprsek Jeho krásy, dobroty a pravdy. Bůh si navždy zvolil, že bude putovat s lidstvem a utvářet lid, který bude požehnáním pro všechny národy a každého člověka bez výjimky. Křesťan není izolovaná bytost, patří k lidu, který je utvářen Bohem. Nelze být křesťanem bez této příslušnosti a společenství. Jsme lidem, Božím lidem.

Panna Maria ať nám pomáhá radostně plnit toto poslání a dosvědčovat světu žiznicímu po lásce, že smyslem života je právě nekonečná láska, konkrétní láska Otce i Syna i Ducha svatého.

Převzato z www.radiovaticana.cz

Proti fyzické nákaze doporučuje následující: udržovat dům v čistotě, nevylévat a nevyhazovat špinu a odpady na ulici, odklidit všechno páchnoucí. Pracovat jako obvykle ve svém povolání, neopouštět svou práci, řemeslo, obchod či prodejnu, ale jinak pokud možno zůstat doma, bez zbytečného toulání se po ulicích, hospodách a tržištích. Nenavštěvovat hostiny a další uzavřená místa, kde se hromadí lidé. Užívat preventivní přípravky pro posílení těla, chránit se před špatným ovzduším, větrat, pálit k desinfekci vonné látky. Dávat si pozor na šíření poplašných zvěstí.

Úřady pak mají za povinnost pečovat o to, aby měli lidé přístup k lékařské péči, chudí samozřejmě zdarma, aby byl dostatek léků a dalších pomůcek. Je nezbytné zajistit péči těm, kdo jsou osamělí a nemají nikoho, kdo by se o ně postaral. Také mají dohlédnout, aby byla čerstvá voda v kašnách a především, aby se pivo vařilo z čistého obilí a bylo správně ošetřeno.

U nemocných je podle učitele národů nejdůležitější nezbavit je lidské společnosti, zajistit pro ně teplo, hygienu, živobytí i léky, ale především jim neodpírat kněze a církevní služby. Pokud si někdo nemocné oškliví a štítí se jich, bere si to Bůh osobně a v soudný den za to odplatí. Staví se zde do kontrastu přístup k zločincům, jimž je ve vězení zajištěna všechna péče, včetně stravy, návštěv a obhajoby a v případě odsouzení mají nárok na doprovod kněze a slušný pohřeb, a naproti tomu dobrého člověka, který onemocní, a všichni jej v hrůze opustí. Mnozí lidé by se uzdravili, kdyby zůstali doma a měli náležitou péči, ale zbytečně hynou a propadají zoufalství. Když jsou opuštěni lidmi, má k nim volný přístup ten Zlý. Pokud člověk zemře, ať už to bylo na jakoukoliv nemoc, máme jej vyprovodit, poplakat nad ním, uložit do hrobu a svěřit Pánu Bohu, aby jej vzkřísil.

Na závěr Komenský konstatuje, že Bůh lidem nedovoluje činit zlo, aby přišlo dobro. Zdraví nejsou zdaleka v takovém nebezpečí, jaké jim maluje strach. A i kdyby člověk onemocněl při plnění povinnosti vůči bližním, může od Boha s veselou myslí očekávat pomoc a vysvobození, ale pokud ze strachu opustí svého bližního, bude mít v životě i ve smrti špatné svědomí.

Spisek pak končí slovy: „A tak žádáme vás všechny, milé křesťany a bratry v Pánu, abyste námi nepohrdali pro milosrdné skutky, jimiž pomáháme lidem zasaženým morovou ranou... Spíše se nechejte ne od nás, ale od samotného Boha a z jeho slova vyučit, jak mít milosrdné a soucitné srdce, jež se dokáže sklonit ke svým nemocným i mrtvým spolukřesťanům a přátelům. Ať vám v tom pomůže všemohoucí Bůh a je v tom všem s vámi. Amen.“

Tak tedy přispěl Komenský k obhájení dobrých skutků vůči nemocným a pomohl obyvatelům Lešna pochopit jednání Čechů a nebát se tolik nákazy.

jindy je upalovali v jejich domech, topili v lázních, stříleli po nich, či domy, v nichž se nacházeli nakažení, zadržovali. Ani mrtvé nebyli ochotni slušně pohřbívat, a buď je nechávali napospas šelmám v přírodě, nebo je pouze stahovali háky do jam, bez modlitby, zvonění a jakékoliv piety.

Češi, zvyklí ze své vlasti nemocným pomáhat, se samozřejmě o totéž snažili i zde. Ujímalí se jich, nosili jim jídlo, zajišťovali léky, pokoušeli se je potěšit. Mezi místními obyvateli si tím však vysloužili nesmírnou nenávist. Vyděšení obyvatelé Lešna začali Čechy obviňovat, že sami šíří nákazu, jednájí proti Bohu, který nemocné odsoudil k smrti za jejich hříchy, dokonce že se chtějí zmocnit vlády nad městem a jako nějací přivandrovalci nemají co soudit zdejší zvyky. Jde přeci o protiepidemická opatření, o dobro zdravých, jejichž uchránění se musí dosáhnout nejtvrďšími prostředky. Na nějakém jednotlivci nezáleží.

Komenský, který měl s morem smutné zkušenosti z doby, kdy mu na něj v roce 1622 zemřela žena a dvě děti, se rozhodl soucitné jednání svých krajanů obhájit. A právě proto sepsal (podle tradice za jedinou noc) „Zprávu kratičkou“ a vydal ji jak česky, tak i německy. V ní se snaží objasnit na základě teologických i lékařských poznatků, kde se mor bere. Proč je někdo postižen, a jiný nikoliv. Jak máme k moru přistupovat a o něm smýšlet, a především, jak se máme v dobách epidemií chovat. Jak pečovat o nemocné i zesnulé. Mnohé z toho, co Komenský uvádí, je dodnes platné a aktuální a mnohé vlády by se z toho mohly poučit.

O nákaze uvádí, že je to Boží dopuštění, „bolestivá metla našeho Pána Boha, kterou ovšem užívá uvážlivě a s rozumem, ne aby slepě bil a zabíjel každého, kdo se mu dostane pod ruku. Naopak si pečlivě rozmýšlí, koho kdy a jak touto ranou navštíví.“ Účelem je podle Komenského nejen potrestání hříšných, povzbuzení k modlitbám, vyzkoušení víry a trpělivosti, ale především je smyslem morního navštívení, aby se ukázalo, jaký budou mít soucit zdraví s nemocnými, jak milosrdně s nimi budou jednat a jak jim budou projevovat své přátelství. Připomíná, že Bůh v době nákazy pamatuje na zbožné a věřící a bere na ně ohled.

Pokud se týká toho, jak se v době moru chovat, Komenský uvádí, že především je třeba se chránit před duchovní nákazou skrze pověry, hříchy a nevěru. Duchovní nákazu strachem a zlem považuje za větší zlo, než samotnou nemoc. Doporučuje smířit se s druhými, odpustit si navzájem, žít s druhými v pokoji, prokazovat milosrdenství. Důležité je odevzdat se Boží vůli, uvědomit si, že i kdyby člověk ztratil život, Bůh uchová jeho duši ve své dlani, a ať cokoliv dopustí, nikdy neopustí. Člověk má často mluvit se svými blízkými o smrti, aby se jí příliš nebáli, ale křesťansky se na ni připravovali. Nedoporučuje zavírat kostely, vždyť člověk právě nyní potřebuje slyšet Boží slovo a modlit se.

Dvě koruny - královská a trnová

Koronavirus se viditelně podobá koruně. Koruna je symbolem moci a autority – a tento virus má nad námi lidmi opravdu obrovskou moc. Pouhým okem je sice neviditelný, ale povšimněte si, k čemu všemu miliony – vlastně miliardy – lidí donutil, a co všechno kvůli němu naopak dělat nemůžeme.

Důrazně nám také připomíná, jak jsme zranitelní. Člověk na svou smrtelnost snadno zapomíná. Koronavirus dokládá, že náš vztah ke stvoření a také vztah stvoření k nám není v pořádku. A že se to nestalo náhodou.

Ale existuje ještě jiná koruna, která je naší nadějí: trnová koruna, kterou vložili Pánu Ježíši u soudu na hlavu předtím, než byl popraven. Tato koruna dokládá, jak hluboká je propast mezi stvořením a jeho Stvořitelem. Zemi stvořil Bůh, ne my. Nejsme jejími majiteli, přestože o to usilujeme. Jsme jen nájemníky a správci a máme v této věci nedostatky – mnozí z nás si zpackali život nebo ho zpackali druhým, nemluvě o tom, co jsme provedli s planetou.

Není možné připravit pro lidi dva ráje: jeden ve spojení s Bohem a druhý bez Boha. Koronavirus velmi rychle bortí naše iluze o tom, že na zemi vybudujeme dokonalý svět. Naše původně netečné, či dokonce samolibé reakce se jeho přičiněním mění v upřímné zděšení, pocit zmaru a hněv.

V porušeném světě, který je důsledkem hříchu ničen, jsou bolest a utrpení nevyhnutelné. Dokud nezačal na celé planetě řídit koronavirus, před touto realitou jsme možná utíkali. Teď ho už ale nelze ignorovat, stejně jako nelze ignorovat otázky života a smrti, na které nás upomíná.

*„Bůh k nám potichu mluví uprostřed našich rozkoší,
hovoří k nám i v našem špatném svědomí,
ale nahlas křičí, cítíme-li bolest.
Je to jeho megafon, kterým burcuje hluchý svět.“ (C. S. Lewis)*

Koronavirus nám může posloužit i jako velký megafon a připomenout nám onu definitivní statistiku: totiž že každý jeden z nás zemře. Koronavirus, navzdory spoušti, kterou napáchá, nám může posloužit k velmi prospěšnému účelu: a to tehdy, přiměje-li nás k tomu, abychom se obrátili k Bohu, kterého jsme roky nebrali na vědomí; k Bohu, který měl na hlavě trnovou korunu – jen aby nás přivedl zpátky k sobě a přenesl nás do nového neporušeného světa, kde již není smrti.

Převzato z www.pastorace.cz

Z LITURGICKÉHO KALENDÁŘE

Neděle	31. 5.	– Slavnost Soslání Ducha Svatého
Pondělí	1. 6.	– památka Panny Marie, Matky církve
Úterý	2. 6.	– památka sv. Marcelina a Petra, mučedníků
Středa	3. 6.	– památka sv. Karla Lwanga a druhů, mučedníků
Čtvrtek	4. 6.	– svátek Ježíše Krista, nejvyššího a věčného kněze
Pátek	5. 6.	– památka sv. Bonifáce, biskupa a mučedníka
Sobota	6. 6.	– památka sv. Norberta, biskupa
Neděle	7. 6.	– slavnost Nejsvětější Trojice
Úterý	9. 6.	– památka sv. Efréma, jáhna a učitele církve
Čtvrtek	11. 6.	– slavnost těla a Krve Páně
Pátek	12. 6.	– památka bl. Marie Antoníny Kratochvílové, panny a druhů, mučedníků
Sobota	13. 6.	– památka sv. Antonína z Padovy, kněze a učitele církve
Neděle	14. 6.	– 11. neděle v mezidobí

OZNÁMENÍ

Mše svaté v klášteře

Po čase budeme opět slavit mše sv. v klášterním kostele sv. Kateřiny. Zatím se bude jednat pouze o všední dny, tedy úterý a čtvrtky. Nedělní večerní mše budou stále ještě v kostele proboštském. Ve čtvrtek 11. června však bude mše o Slavnosti Těla a Krve Páně v proboštském kostele.

Pouť na Červené Lhotě

V zámeckém kostelíku na Červené Lhotě bude poutní mše ke cti Nejsvětější Trojice slavena v neděli 7. června od 11.00 hod.

Pouť v Klášteře u Nové Bystřice

Tradiční paulánská pouť k Nejsvětější Trojici se letos koná v neděli 7. června. Pontifikální mši sv. bude sloužit pomocný biskup českobudějovický Mons. Pavel Posád od 10.00 hod. Mše v německém jazyce letos nebude z důvodu uzavřených hranic.

Sbírka na potřeby diecéze

V neděli 14. června budou kostelní sbírky určeny na podporu naší diecéze.

Noc kostelů

V letošním roce se můžeme v pátek 12. června vypravit na Noc kostelů prostřednictvím videopřenosů. Náš proboštský kostel si prohlédnou vzdálení návštěvníci prostřednictvím TV Noe a také přes stránky Pastoračního střediska Biskupství českobudějovického <https://prolidi.bcb.cz/> Časy budou ještě upřesněny.

Učitel národů o morním nakažení

Pán Ježíš nám často připomíná, že láska k němu se projevuje nikoliv jen slovy, modlitbami či chozením do kostela, ale především zachováváním jeho přikázání. Chodit do kostela někdy nemůžeme, na modlitbu nám občas nezbyvá čas, ale jednat tak, jak nám to sám na sobě ukazuje Kristus, můžeme úplně vždy. Co nám může zabránit, abychom jednali podle zlatého pravidla: „jak chcete, aby se lidé chovali k vám, tak se vy chovejte k nim.“ K jeho zachovávání nemusí mít člověk nějakou sklálopevnou víru zkušeného mystika, ani mít hluboké teologické znalosti. Stačí jen přirozená moudrost a zdravý rozum.

Mohu si položit občas otázku: Nechovám se k bližním jako hloupý koronavirus, který se přizívuje na druhých, využívá je, ničím neprospívá, a jen ubližuje? Vždyť on si tím sám zničí svého hostitele a připraví se o životy a je to i jeho konec. Naopak by měl být člověk někým užitečným, kdo druhým prospívá, neboť prokázané dobro se spolehlivě vrací a Bůh k němu přidává velké úroky. Kristovi přátelé by se měli projevovat podobně, jako fungují v těle endorfiny, které se v těžkých situacích uvolňují do těla a přinášejí úlevu, tlumí bolest, i v námaze dodávají druhý dech a novou sílu, umí navodit radost.

Jakkoliv se na předchozím konstatování asi všichni shodneme, naplnit je v praxi bývá někdy hodně obtížné. Překvapivě mi to připomněla i jedna dávná brožurka, o níž jsem se zmiňoval již v minulém čísle Zpravodaje. Myslím, že si zaslouží obšírnější zmínku.

Ještě před čtvrt rokem by mi knížečka s názvem „Zpráva kratičká o morním nakažení“, vydaná roku 1632 v polském Lešně Janem Ámosem Komenským, přišla jako historická zajímavost, která kromě odborníků na dějiny medicíny či nadšených komeniologů, nemůže nikoho oslovit. Ale stačilo málo, a my s překvapením zjišťujeme, že se v dnešní době řeší úplně stejné otázky, nad jakými se zamýšlel dávný pedagog. Knížečka byla v letošním roce, jako povzbuzení do těžké doby, převedena do moderní češtiny a vydána nejen tiskem, ale můžeme ji najít k stažení i na internetu.

<https://www.poutnikovacetba.cz/zdarma-ke-stazeni-v-pdf/kratka-zprava-o-morove-nakaze-zdarma-ke-stazeni.html>

Komenský a jeho přátelé, kteří odešli z Čech do exilu v Polsku, se ocitli v obtížné situaci. V městě Lešně, kde našli díky polské vládě útočiště, totiž vypukl mor. V Polsku tehdy panovaly drsné východní mravy. A tak čeští exulanti s hrůzou sledovali, jak se lidé začali chovat ke svým spoluobčanům a dokonce i k členům vlastních rodin. Z panického strachu před nákazou se jich totiž nejenom začali stranit a opouštět je bez jakékoliv péče, ale dokonce je vyháněli z města do pustiny,